

Kniha Daniel – sto první

Posel smlouvy: Od očištění k vyčištění

Jeff Pippenger

2024-02-29

Týden, v němž Kristus potvrdil smlouvu, představoval období od jeho křtu až do chvíle, kdy se Kristus v nebeské svatyni postavil při ukamenování Štěpána.

On však, jsa pln Ducha Svatého, upřel zrak k nebi a spatřil slávu Boží a Ježíše, stojícího po pravici Boží. I řekl: Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího po pravici Boží. Tu zvolali mocným hlasem, zacpali si uši a jednomyslně se na něj obořili, vyvlekli jej z města a kamenovali ho; svědkové pak složili svá roucha k nohám mládence, jménem Saul. A kamenovali Štěpána, který vzýval Boha a říkal: Pane Ježíši, přijmi ducha mého. Potom poklekl a zvolal mocným hlasem: Pane, nepřičítej jim tento hřích. A když to řekl, zesnul. Skutky 7,55–60.

Když byl Štěpán ukamenován a Michael povstal, evangelium přišlo k pohanům, neboť až do té doby bylo evangelium omezeno na Židy.

„Potom anděl řekl: ‚Potvrdí smlouvu s mnohými na jeden týden [sedm let].‘ Po sedm let poté, co Spasitel vstoupil do své služby, mělo být evangelium kázáno zvláště Židům; po tři a půl roku samotným Kristem a potom apoštoly. ‚Uprostřed toho týdne dá zaniknout oběti i obětnímu daru.‘ Daniel 9,27. Na jaře roku 31 po Kr. byl Kristus, pravá oběť, obětován na Kalvárii. Tehdy se chrámová opona roztrhla vedví, čímž bylo ukázáno, že posvátnost i význam obětní služby pominuly. Nastal čas, aby pozemská oběť i obětní dar přestaly.“

„Ten jeden týden — sedm let — skončil roku 34 po Kr. Tehdy Židé ukamenováním Štěpána definitivně zpečetili své odmítnutí evangelia; učedníci, kteří byli pronásledováním rozptýleni, ‚chodili všude a kázali slovo‘ (Sk 8,4); a krátce nato byl obrácen Saul, pronásledovatel, a stal se Pavlem, apoštolem pohanů.“ Touha věků, 233.

V roce 34 skončil posvátný týden (dva tisíce pět set dvacet dnů) a starověký Izrael byl Bohem zavržen; doba jeho milosti se zcela uzavřela. V tom okamžiku byla odplata nad starověkým Izraelem za odmítnutí smlouvy a za ukřižování Syna Božího podřízena Božímu vykonávajícímu soudu. Bůh ve svém shovívavém milosrdenství odložil zničení Jeruzaléma až do obléhání a zkázy v letech 66 po Kr. až 70 po Kr.

Verše v deváté kapitole knihy Daniel, které určily týden, v němž Kristus potvrdil smlouvu, zároveň určují, že pohanský Řím („kníže, které přijde“) zničí město i svatyni; Bůh však ve svém shovívavém milosrdenství dopřál synům starověkého Izraele čas, aby slyšeli evangelium a učinili rozhodnutí, jak to učinili jejich otcové během sedmiletého období Kristovy a učedníků služby mezi nimi.

„Po téměř čtyřicet let poté, co sám Kristus vynesl rozsudek nad zkázou Jeruzaléma, Pán odkládal své soudy nad městem i národem. Podivuhodná byla Boží shovívavost vůči těm, kdo

zavrhli jeho evangelium a zavraždili jeho Syna. Podobanství o neplodném stromu znázorňovalo Boží jednání s židovským národem. Rozkaz již vyšel: „Vytni jej; proč má ještě zabírat zemi?“ (Lukáš 13,7), avšak božské milosrdenství jej ještě na krátký čas ušetřilo. Mezi Židy bylo dosud mnoho těch, kdo neznali povahu a dílo Kristovo. A děti neměly ty příležitosti ani nepřijaly to světlo, jímž jejich rodiče pohrdli. Skrze kázání apoštolů a jejich spolupracovníků Bůh způsobil, aby jim zazářilo světlo; bylo jim dovoleno spatřit, jak se proroctví naplnilo nejen v narození a životě Kristově, nýbrž i v jeho smrti a vzkříšení. Děti nebyly odsouzeny za hříchy rodičů; avšak když se znalostí všeho světla daného jejich rodičům zavrhlly dodatečné světlo udělené jim samotným, staly se účastníky hříchů svých rodičů a dovršily míru své nepravosti.“

„Boží shovívavost vůči Jeruzalému jen utvrzovala Židy v jejich zatvrzelé nekajícínosti. Ve své nenávisti a krutosti vůči Ježíšovým učedníkům odmítli poslední nabídku milosti. Potom Bůh od nich odňal svou ochranu a odstranil svou zdržující moc vůči satanovi a jeho andělům, a národ byl ponechán pod vládou vůdce, kterého si zvolil. Jeho děti pohrdly Kristovou milostí, která by jim byla umožnila podmanit si jejich zlé sklony, a nyní se tyto staly jejich přemožiteli. Satan podnítil nejprudší a nejzvrhlejší vášně duše. Lidé neuvažovali; byli za hranicí rozumu — ovládnuti popudem a slepým vztekem. Ve své krutosti se stali satanskými. V rodině i v národě, mezi nejvyššími i nejnižšími vrstvami, panovalo podezření, závist, nenávist, svár, vzpoura, vražda. Nikde nebylo bezpečí. Přátelé i příbuzní se navzájem zrazovali. Rodiče zabíjeli své děti a děti své rodiče. Vládcové lidu neměli moc vládnout sami sobě. Neovládané vášně z nich učinily tyrany. Židé přijali křivé svědectví, aby odsoudili nevinného Syna Božího. Nyní křivá obvinění činila nejistým jejich vlastní život. Svými činy již dlouho říkali: „Odstraňte od nás Svatého Izraele.“ Izajáš 30,11. Nyní bylo jejich přání splněno. Bázeň Boží je již neznepokojovala. Satan stál v čele národa a nejvyšší občanské i náboženské autority byly pod jeho vládou.“ Velký spor věků, 27, 28.

Jako Posel smlouvy se Kristus nejprve zabýval výlučně Židy. Roku 34, při ukamenování Štěpána, pak evangelium přešlo k pohanům a nastal čas Božího výkonného soudu, ačkoli Bůh ve svém milosrdenství tento okamžik odložil přibližně o čtyřicet let.

Jako Posel smlouvy, v naplnění třetí kapitoly Malachiáše, Kristus dvakrát očistil chrám. Učinil tak v období, které bylo zvláště odděleno pro lid smlouvy, jenž byl tehdy pomínut a zavržen, a také pro ty, kteří se tehdy měli stát novým vyvoleným lidem. Když se toto časové období uzavřelo, započal čas Božího výkonného soudu. Jan Křtitel byl poslem, který připravil cestu Kristovu dílu vztyčení nového vyvoleného lidu, s nímž měl vstoupit do smlouvy.

Dvě očistění chrámu byly názornými poučeními, jež označovala Kristovo dílo očistění chrámu duše. Když Posel smlouvy náhle přichází ve třetí kapitole Malachiáše, očišťuje a také pročišťuje syny Léviho, s cílem vytvořit oběť jako za dnů dávných.

Kdo však obstojí v den jeho příchodu? a kdo zůstane stát, až se ukáže? neboť je jako oheň taviče a jako louh valchářův. A bude sedět jako tavič a čistič stříbra; a očistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Tehdy bude oběť Judy a Jeruzaléma milá Hospodinu jako za dávných dnů a jako v letech předešlých. Malachiáš

3,2–3.

Malachi, třetí kapitola, a obě očištění chrámu představují zdokonalení víry synů Léviho, které uskutečňuje Posel smlouvy. Zdokonalení víry synů Léviho je znázorněno očištěním zlata.

„U všech, kdo mají v sanatoriu jakýkoli vliv, musí nastat přizpůsobení se Boží vůli, pokoření vlastního já a otevření srdce drahocennému vlivu Ducha Kristova. Zlato přečištěné v ohni představuje lásku a víru. Mnohým se lásky téměř zcela nedostává. Sebedůvěra zaslepuje jejich oči vůči jejich veliké potřebě. Je tu naprostá nezbytnost každodenního obrácení k Bohu, nové, hluboké a každodenní zkušenosti v náboženském životě.“ Testimonies, svazek 4, 558.

Malachiáš, třetí kapitola, a obě očištění chrámu představují dovršení porozumění vzrůstu poznání u moudrých, kteří jsou syny Léviho; to je vykonáno Poslem smlouvy. Dověření synů Léviho je znázorněno přečištěním stříbra.

Slova Hospodinova jsou slova čistá, stříbro v hliněné peci přetavené, sedmkrát přečištěné.
Žalm 12,6.

Posel smlouvy měl očistit syny Léviho jako stříbro a zlato. Slovo Boží je tím, co očišťuje, neboť být očištěn znamená být ospravedlněn a posvěcen.

Posvěť je ve své pravdě; tvé slovo je pravda. Jan 17,17.

Jan Křtitel byl poslem, který při prvním naplnění třetí kapitoly Malachiáše připravil cestu Poslu smlouvy, a jeho poselství v tomto ohledu mělo čtverý charakter. Jeho dílo zahrnovalo označení díla očištění, které měl vykonat Posel smlouvy, a toho, že vykonané dílo očištění bylo znázorněno jako akt vymetení humna. Označil, že tehdy byli dříve vyvolení lid míjeni. Také předložil Božímu lidu laodicejské poselství, a tím jim ukázal jejich hříchy i hříchy jejich otců. Všechny tyto skutečnosti zasadil do kontextu „přicházejícího hněvu“. Dílo posla, který připravil cestu, představovalo dílo někoho, kdo nikdy neobdržel vzdělání ve vzdělávacím systému lidu, který byl míjen.

„V Janu Křtiteli si Pán povolal posla, aby připravil cestu Páně. Měl vydat světu neochvějně svědectví tím, že bude kárat a odsuzovat hřích. Lukáš při oznámení jeho poslání a díla říká: ‚A půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k dětem a neposlušné k moudrosti spravedlivých; aby připravil Pánu lid hotový‘ (Lukáš 1,17).“

„Mnozí z farizeů a saduceů přišli k Janovu křtu, a oslovuje je, řekl: ‚Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, jak utéci před přicházejícím hněvem? Neste tedy ovoce hodné pokání; a nedomnívejte se, že si můžete říkat sami v sobě: Máme Abrahama za otce; neboť pravím vám, že Bůh je schopen z těchto kamenů vzbudit Abrahamovi děti. A již je sekera přiložena ke kořeni stromů; proto každý strom, který nenese dobré ovoce, bývá vyťat a hozen do ohně. Já vás křtím vodou k pokání; ale Ten, který přichází po mně, je mocnější než já, Jehož obuv nejsem hoden nést; On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm; Jeho věječka je v Jeho ruce a důkladně pročistí svůj mlat a shromáždí svou pšenici do sýpky; plevy však spálí neuhasitelným ohněm‘ (Matouš 3,7–12).“

„Janův hlas zazněl jako polnice. Jeho pověření znělo: ‚Oznam mému lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy‘ (Izajáš 58,1). Nezískal žádné lidské vzdělání. Jeho učitelé byli

Bůh a příroda. Bylo však třeba někoho, kdo by před Kristem připravil cestu a byl natolik odvážný, aby dal zaznít svému hlasu jako proroci dávných časů a volal zvrhlý národ k pokání.“ Selected Messages, kniha 2, 147, 148.

William Miller byl druhým poslem, který připravoval cestu Poslu smlouvy, a Millerova osoba i dílo byly předobrazeny Janem Křtitelem.

„Tisíce byly přivedeny k tomu, aby přijaly pravdu kázanou Williamem Millerem, a služebníci Boží byli vzbuzeni v duchu a moci Eliášově, aby toto poselství zvěstovali. Jako Jan, předchůdce Ježíšův, cítili ti, kteří kázali toto vážné poselství, nutnost přiložit sekýru ke kořeni stromu a vyzývat lidi, aby nesli ovoce hodné pokání.“ Early Writings, 233.

Hašteřiví Židé v době Kristově byli svedeni k tomu, aby důvěřovali falešnému poselství o Mesiáši. „Mesiáš“ je hebrejské slovo odpovídající řeckému slovu „Kristus“, které znamená „pomazaný“.

Slovo, které Bůh poslal synům Izraele, když zvěstoval pokoj skrze Ježíše Krista — ten je Pánem všech — to slovo, pravím, znáte, které se rozhlásilo po celé Judeji a začalo v Galileji po křtu, který Jan kázal; jak Bůh pomazal Ježíše Nazaretského Duchem svatým a mocí; který chodil, činil dobře a uzdravoval všechny, kteří byli utlačováni od ďábla; neboť Bůh byl s ním. Skutky 10,36–38.

„Mesiáš“ i „Kristus“ znamenají „Pomazaný“. Kristus byl pomazán při svém křtu, takže technicky vzato nebyl Mesiášem ani Kristem až do svého křtu. Jeho křest se prorocky shoduje se sestoupením anděla ve Zjevení desáté kapitoly, který sestoupil 11. srpna 1840, a rovněž se shoduje se sestoupením mocného anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly, který sestoupil 11. září 2001. Tyto tři prorocké mezníky označují zjevení Ducha svatého v pozdním dešti.

Hádaví Židé lpěli na mylné představě, na falešném prorockém poselství, že Mesiáš nastolí doslovné pozemské království, v němž bude národ Izraele vládnout světu. Bylo to falešné poselství slibující „mír a blahobyť“.

Poselství Williama Millera mělo dva hlavní prvky. Prvním bylo uplatnění časových prorocství, která určovala očištění svatyně, a druhým bylo jeho odmítnutí katolického výkladu tisíciletého milénia, jemuž protestanti byli náchylní věřit. Tento falešný pohled na milénium, chápané jako tisíc let pokoje a blahobytu, odpovídal falešnému pojetí Mesiášova království, které zastávali hašteřiví Židé.

Tito dva svědkové odhalují padělané poselství pozdního deště, které ve třetím a závěrečném naplnění dějin posla, jenž připravuje cestu Poslu smlouvy, aby náhle přišel do svého chrámu, slibuje „pokoj a blahobyť“. Toto falešné poselství pozdního deště je označeno jako poselství „pokoje a bezpečí“, v protikladu k poselství Jana Křtitele, který prohlásil, že „každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyťat a uvržen do ohně“, až přijde „budoucí hněv“. Bylo také znázorněno Millerovým prohlášením, že nebude žádných tisíc let pokoje, jak učí katolicismus, neboť až se Pán vrátí, zničí zemi jasem svého příchodu.

A vám, kteří jste souženi, odpočinutí s námi, až bude Pán Ježíš zjeven z nebe se svými mocnými anděly, v plamenném ohni, když vykoná pomstu nad těmi, kdo neznají Boha a

neposlouchají evangelium našeho Pána Ježíše Krista; ti budou potrestáni věčnou zkázou od tváře Páně a od slávy jeho moci. 2 Tesalonickým 1,7–9.

První dva poslové, kteří připravovali cestu Poslu smlouvy, aby vstoupil do smlouvy s novým vyvoleným lidem, dokazují, že falešné poselství pozdního deště o „pokoji a bezpečnosti“, které bylo zformulováno ve třetí generaci laodicejského adventismu, navrhl satan, aby zabránil laodicejskému adventismu ve čtvrté generaci rozpoznat úlohu islámu, jak je představena ve třetím běda.

V procesu očišťování, který je vykonáván pro ty, kdo jsou představováni syny Léviho, měl ten, jenž přichází po Janu Křtiteli, důkladně vymést a „vyčistit“ své humno lopatou, kterou má ve své ruce. Toto dílo je vykonáváno Jeho Slovem.

„Jeho věječka je v jeho ruce a dokonale pročistí svůj mlat a svou pšenici shromáždí do sýpky.“ Matouš 3,12. To byla jedna z dob očišťování. Slovy pravdy byly plevy oddělovány od pšenice. Protože mnozí byli příliš marniví a samospravedliví, než aby přijali napomenutí, příliš milovali svět, než aby přijali život pokory, odvrátili se od Ježíše. Totéž dosud činí mnozí. Duše jsou dnes zkoušeny, jako byli zkoušeni učedníci v synagoze v Kafarnaum. Když pravda zasáhne srdce, vidí, že jejich životy nejsou v souladu s Boží vůlí. Vidí potřebu úplné proměny v sobě; nejsou však ochotni ujmout se díla sebezapření. Proto se hněvají, když jsou odhalovány jejich hříchy. Odcházejí pohoršeni, stejně jako učedníci opustili Ježíše a reptali: „To je tvrdá řeč; kdo to může poslouchat?“ Touha věků, 392.

Poselství pozdního deště je „spor“ z druhé kapitoly Abakukovy a jsou to slova pravdy, která oddělují plevy od pšenice. Toto oddělení je očištěním vykonaným Poslem smlouvy. V milleritské historii přineslo poselství Daniela 8,14 očištění, když poprvé selhalo a uvedlo v platnost dobu prodlení z druhé kapitoly Abakukovy a podobenství o deseti pannách z Matouše 25. Když se poselství Půlnočního volání nakonec naplnilo 22. října 1844, přineslo ještě větší očištění. Tehdy Posel smlouvy náhle přišel a započal závěrečné očištění a přečištění. Hnutí, které prošlo prvními dvěma ze tří očištění a přečištění, neobstálo ve třetím a bylo roku 1863 posláno na poušť Laodiceje.

V dějinách mileritského hnutí byli protestanté nejprve očištěni slovy pravdy; poté bylo při příchodu třetí zkušební zvěsti očištěno hnutí prvního anděla. Avšak ti, kdo byli během čtyřiceti šesti let od roku 1798 až do roku 1844 staviteli mileritského chrámu, neobstáli v třetí zkoušce, která přišla 22. října 1844, ačkoli dokonale naplnili podobenství o deseti pannách.

„Mnozí, kteří vyšli vstříc Ženichovi pod poselstvími prvního a druhého anděla, odmítli třetí, poslední zkušební poselství, které má být dáno světu, a podobný postoj bude zaujat, až zazní poslední výzva.

„Každý jednotlivý prvek tohoto podobenství by měl být pečlivě studován. Jsme znázorněni buď moudrými, nebo pošetilými pannami.“ Review and Herald, 31. října 1899.

Prorocké dějiny, které začaly při příchodu třetího anděla 22. října 1844, byly neúspěchem a skončily vzpourou roku 1863. Již v roce 1850 sestra Whiteová zaznamenala následující poselství.

„Pán mi dne 26. ledna dal vidění, které zde vyličím. Viděla jsem, že někteří z Božího lidu byli otupělí a dřímající; byli jen napolo probuzeni a neuvědomovali si dobu, v níž nyní žijeme; a že vstoupil ‚muž‘ s ‚prachovým kartáčem‘ a že některým hrozí nebezpečí, že budou smeteni. Prosila jsem Ježíše, aby je zachránil, aby je ještě o něco déle ušetřil a nechal je spatřit jejich strašlivé nebezpečí, aby se mohli připravit, dříve než bude navždy příliš pozdě. Anděl řekl: ‚Zkáza přichází jako mohutná vichřice.‘ Prosila jsem anděla, aby se slitoval a zachránil ty, kdo milovali tento svět, byli připoutáni ke svému majetku a nebyli ochotni se od něj odpoutat a obětovat jej, aby urychlili posly na jejich cestě nasytit hladové ovce, které hynuly nedostatkem duchovního pokrmu.

„Když jsem viděla ubohé duše umírat pro nedostatek přítomné pravdy a některé, kteří vyznávali, že věří pravdě, je nechávali umírat tím, že zadržovali nezbytné prostředky k pokračování Božího díla, ten pohled byl příliš bolestný a prosila jsem anděla, aby jej ode mne odstranil. Viděla jsem, že když věc Boží vyžadovala část jejich majetku, podobně jako u mladíka, který přišel k Ježíši, [Matouš 19,16–22.] odcházeli zarmoucení; a že zanedlouho přejde přes ně přetékající metla a smete všechn jejich majetek, a pak bude příliš pozdě obětovat pozemské statky a shromažďovat si poklad v nebi.“ Review and Herald, 1. dubna 1850.

V roce 1850 už přišel muž s prachovým kartáčem. Dne 22. října 1844 náhle přišel do svého chrámu Posel smlouvy a začal dílo očišťování a přечиšťování synů Léviho.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„Dnes jsou duše zkoušeny a prověřovány a mnozí procházejí touž pūdou, po níž kráčeli ti, kdo opustili Krista. Když jsou zkoušeni Slovem, odmítají božského Učitele. Když jsou káráni proto, že jejich životy nejsou v souladu s pravdou a spravedlností, odvracejí se od Spasitele; a jejich rozhodnutí, podobně jako rozhodnutí uražených učedníků, není nikdy odvoláno. Již dále nechodí s Kristem. Tak se naplňují slova: ‚Jehož věječka jest v ruce jeho, a dokonale vyčistí mlat svůj a pšenici svou shromáždí do stodoly.‘“ Signs of the Times, 15. května 1901.